στάδια ανεκπλήρωτου Έρωτα

ποιητική διατριβή

εικονογραφημένη

Δάνης Ντεντές

στάδια ανεκπλήρωτου Έρωτα

Ποιήματα: Δάνης Ντεντές

Σκίτσα (πένα, μελάνι, ψηφιακή επεξεργασία): Δάνης Ντεντές

Επιμέλεια κειμένου: Έλενα Φωτιάδου

Αξιολόγηση προσχεδίων: Αλέκος Κιζιρίδης, Μαίρη Κολεσίδου, Παναγιώτης Καβακόπουλος, Νατάσα Κολεσίδου

Έκδοση: 1η ψηφιακή έκδοση (2023)

ISBN: 978-618-00-4790-5

Άδεια χρήσης: Τα ποιήματα και τα σκίτσα στο παρόν βιβλίο, το οποίο έχει τίτλο «στάδια ανεκπλήρωτου Έρωτα», αυτοεκδίδονται από τον δημιουργό, ο οποίος ονομάζεται Δάνης Ντεντές, με την άδεια Creative Commons Αναφορά Δημιουργού – Μη-εμπορική χρήση – Παρόμοια Διανομή 4.0 Διεθνές

αποτέλεση

αποποίηση vi

1. αποκάλυψη 1

- 1.1. επαναλήψεις 2
- 1.2. χελιδονάκι 3
- 1.3. πότε; 4
- 1.4. νησιωτικό 5
- 1.5. στενό 6
- 1.6. Εκείνη 7
- 1.7. άνοιξη 8
- 1.8. ματιά 9
- 1.9. αδημονίας 10
- 1.10. προσμονής 11

2. απόρριψη 13

- 2.1. πάλι 14
- 2.2. φως 15
- 2.3. εμπόδια 16
- 2.4. εκβολικό 17
- 2.5. ξαναπροδομένη 18
- 2.6. ξαναϊδωμένη 19
- 2.7. χάμω 20
- 2.8. σημάδια 21
- 2.9. κάτσε 22
- 2.10. όχι 23

3. απογοήτευση 25

3.1. πανσέληνη 26

3.2. ξένο 27

3.3. σαΐτα 28

3.4. μελαχρινά 29

3.5. προτού 30

3.6. κρίμα 31

3.7. δασικό 32

3.8. παρακάλια 33

3.9. οδός 34

3.10. εκπνοή 35

4. απόγνωση 37

4.1. αναταράζεις 38

4.2. στερητικό 39

4.3. λαγκαδιού 40

4.4. κεκρυμμένα 41

4.5. απόγνωση 42

4.6. απομόνωση 43

4.7. αδυσώπητο 44

4.8. δρόμος 45

4.9. απωθημένο 46

4.10. τελική 47

5. αποδοχή 49

5.1. αναβολή 50

5.2. γάμος 51

5.3. ανήφορος 52

5.4. ονείρων 53

5.5. άκρη 54

5.6. ανεκπλήρωτο 55

5.7. απομνημονεύματα 56

5.8. ουλή 57

5.9. γύρα 58

5.10. Τόπος 59

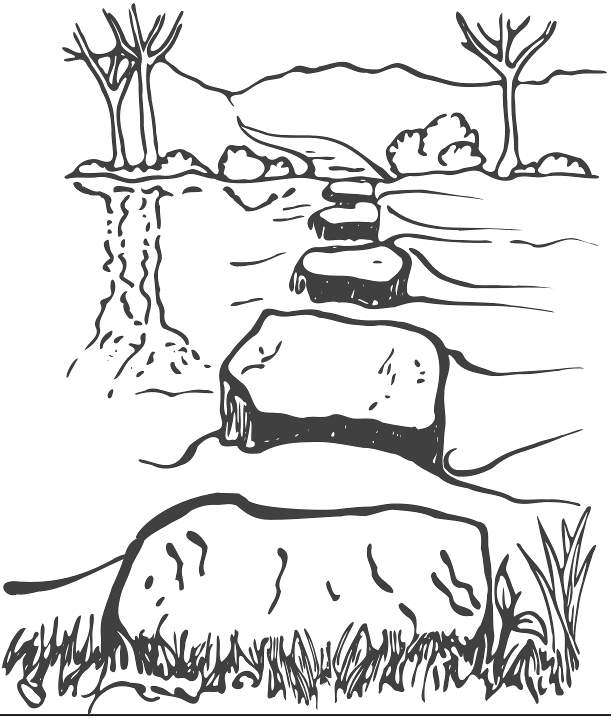

αποποίηση

Απ' την Πρωτομαγιά του 2020, μέχρι τον Δεκαπενταύγουστο του 2021, ανέλαβα την πρόκληση να επινοώ ένα ποίημα την ημέρα, και να το αναρτώ σε ιστολόγιο. Αυτή η άσκηση απέφερε 470 ποιήματα. Μετά από κακόβουλη κατάρριψη του ιστολογίου, σκέφτηκα ότι μια θεματική συλλογή ποιημάτων θα είχε μεγαλύτερη βαρύτητα από τις αναρτήσεις στο διαδίκτυο. Έτσι, ξαναδιαβάζοντας τα ποιήματα στις αρχές του 2022, διαπίστωσα ότι όντως ομαδοποιούνται σύμφωνα με θέματα όπως η μη-ανθρωποκεντρική θεώρηση της Φύσης, η μεταφυσική (παρα)μυθολογία, ο Έρωτας...

Αν και Τον ανέφερα τελευταίο, ο Έρωτας ήταν που με έκανε να πρωτογράψω. Έτσι, η παρούσα πρώτη μου ποιητική συλλογή αφιερώνεται σε Εκείνον, περιλαμβάνοντας από τα 470 ποιήματα σχεδόν όλα που Τον αφορούν, και που δυστυχώς—ή ευτυχώς, Ποιήσεως χάριν—ήταν ανεκπλήρωτος. Στην πορεία, πρόσεξα ότι αυτά τα 50 ποιήματα μπορούν να ομαδοποιηθούν σε πέντε στάδια ανεκπλήρωτου Έρωτα, και έτσι ταξινόμησα τα 10 ποιήματα κάθε σταδίου σε νοηματικά κατάλληλη σειρά, θεωρώντας ότι σε κάθε στάδιο κυριαρχεί μία από τις βασικές μας αισθήσεις.

Ως πρώτη αποποίηση, λοιπόν, τα ποιήματα της συλλογής δεν επινοήθηκαν για το συγκεκριμένο θέμα. Μπορεί να πείτε ότι θα ήταν ορθότερο αν τα ποιήματα επινοούνταν για το θέμα, όπως σε μια επιστημονική «διατριβή». Μολαταύτα, διατηρώ πλέον το δικαίωμα αυτού του χαρακτηρισμού στον υπότιτλο, αφού βίωσα επιπόνως αρκετές φορές την ακολουθία των πέντε σταδίων ώστε να θεωρούμαι διδάκτωρ!

Ως δεύτερη αποποίηση, και όπως προειδοποιεί ο πρώτος στίχος της συλλογής, αρκετό από το περιεχόμενο γράφτηκε, ή έστω ξεκίνησε να γράφεται, «αυθόρμητα». Έτσι, κάποιο υλικό μπορεί να μην έχει νόημα, ή να έχει μόνο για εμένα. Ωστόσο, επεξεργάστηκα αρκετό από το περιεχόμενο για να γίνει προσεγγίσιμο. Πολλά, επίσης, από τα ποιήματα έχουν μέτρο ή και ομοιοκαταληξία. Κλίνω προς την άποψη ότι η Τέχνη δημιουργείται για να μοιράζεται, και έτσι με την προσπάθεια για στίχο (νεοφορμαλιστικά) κατανοητό, ευελπιστώ κάτι να σας αγγίξει, ιδανικά κάποτε και μελοποιημένο! Βέβαια, είπα να διατηρήσω και λίγο το [μετα(μετα)]μοντέρνο μου δικαίωμα σε υλικό αφηρημένο ή αυστηρώς προσωπικό!

Η τρίτη αποποίηση αφορά την έκταση των ποιημάτων. Μπορεί να βρείτε τα ποιήματα μικρά, «βιαστικά τέκνα του διαδικτύου άλλωστε», ίσως και επειδή ο συγγραφέας τους αναγκαζόταν να γράφει ένα την ημέρα. Αρκετά άλλα, όμως, από τη δεξαμενή των 470 ποιημάτων είναι εκτενέστερα, αν και δεν αφορούν τον Έρωτα. Εκείνα τα ποιήματα είναι είτε εκτενείς περιγραφές/αφηγήσεις, είτε καταιγίδες σκέψεων/συναισθημάτων. Αντιθέτως, τα περισσότερα ποιήματα αυτής της συλλογής αφορούν μια σκέψη, συναίσθημα ή εικόνα που έφερε μια στιγμή διαλογισμού ανεκπλήρωτων Ερώτων μπροστά σε ένα παράθυρο· κι αυτό ήταν το επιθυμητό!

Ως τέταρτη και τελευταία αποποίηση, η παρούσα διατριβή δεν είναι προσιτή ακόμα σε ανθρώπους με αναπηρία, π.χ. με προβλήματα όρασης, αλλά θα ήθελα να γίνει, αν θεωρήσετε ότι το αξίζει!

Δάνης

Πολίχνη, Καλοκαίρι του 2023

1. αποκάλυψη

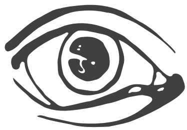

1.1. επαναλήψεις

ό,τι μου ‘ρθει θα το γράψω
κι ό,τι γράψαν θα το κάψω
γιατί θάμπωσε το φως μας
απ’ τα «πρέπει», απ’ τα «πώς» μας
κι από ‘κείνα τα «γιατί;»
είσαι Εκείνη ή Αυτή;

να, θαμπώνει κι ο καθρέφτης
ο καλύτερός μας κλέφτης
και η Μοίρα και το Δίκιο
π’ όλα γίναν ως το Λύκειο
κι από τότε επαναλήψεις
μα σε προβολή μη λείψεις

1.2. χελιδονάκι

μικρό χελιδονάκι μου
πουλάω το σακάκι μου
σαν άλλος νέος του Αισώπου
γυμνός, μα Άνοιξη επιτόπου

την Άνοιξη μου έφερες
μονάχο, κι ας υπέφερες
τα πάνδεινα του κάθε ανθρώπου
αχ, δάκρυ αγνό σκληρού σου κόπου

γερό χελιδονάκι μου
φωλιάσου στο σοκάκι μου
τυφλή λατρεία αγνώστου τρόπου
ο Έρωτας του χρεωκόπου

1.3. πότε;

πότε έλαμψαν ξανά τα κύματα έτσι;
με ζωηρό το φως απ' την καρδιά

πότε γράφτηκε ένα όνομα στην άμμο;
με ανακούφιση ξομολογιάς

πότε αφέθηκαν δυο Κόσμοι να ενωθούνε;
με απουσία κάθε δισταγμού

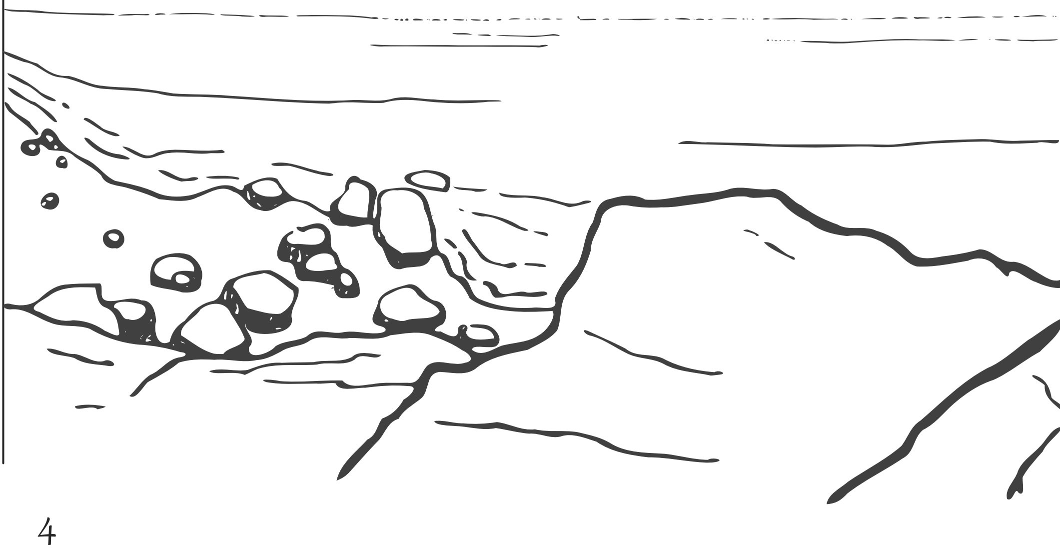

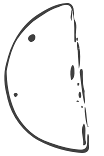

1.4. νησιωτικό

ο νους σαν άνεμος περνά από νησιά λευκοχτισμένα
τη θάλασσα αναριγεί, και τα φουστάνια ευωδιασμένα

στα βράχια πάνω σταματά, προτού ο αφρός μεμιάς τον πάρει
για να τον στείλει στη σκιά απ' το μισόγιομο φεγγάρι

να ψάξει ίχνη στους χλωμούς, ψυχρούς κρατήρες έναν-έναν
σε ποιους να πήγε η ματιά Της; –πάλι μάλλον σε κανέναν

γιατί το βάδισμα σκυφτό στα στενοσόκακα έχει Εκείνη
και ούτε η λιθόστρωση ανακλά τη νέα πια σελήνη

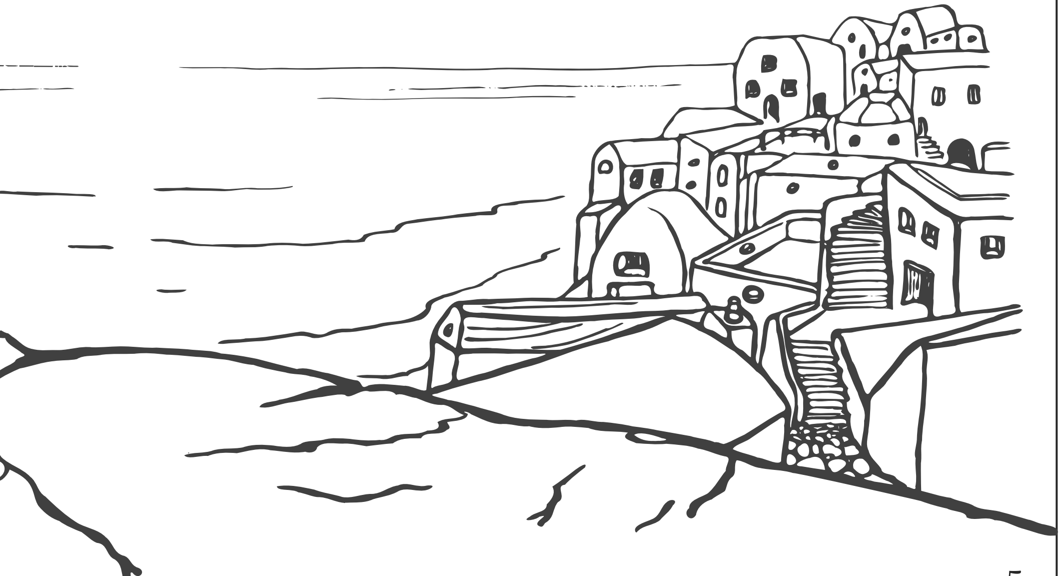

1.5. στενό

δεν το λες και δα μικρό
στο στενό μας το γνωστό

παιδιά να ξαγρυπνούνε
άλλες κι άλλους να κοιτούνε

κατηφορίζοντας π' ανηφορίζουν
κι ανηφορίζοντας π' όλο πασχίζουν

έχουν δει κι Εκείνη
μα περνά χωρίς βιασύνη

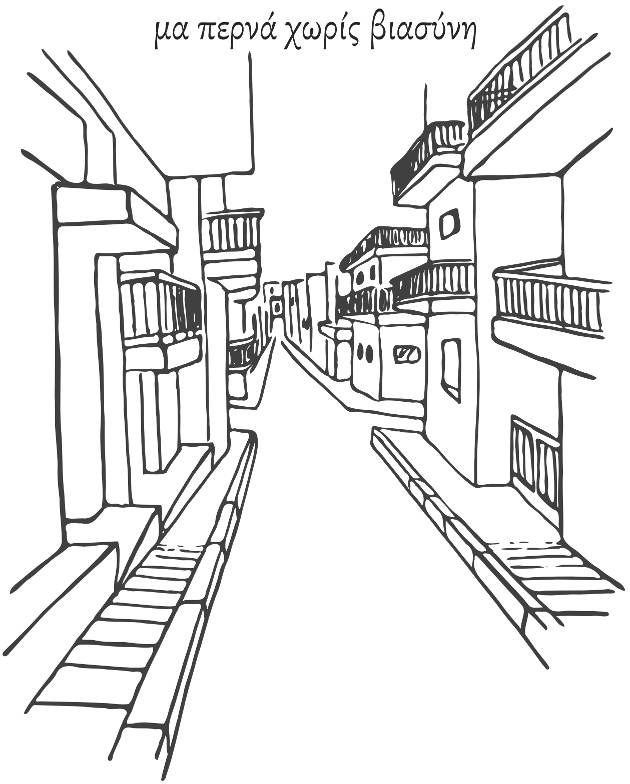

1.6. Εκείνη

πέτρινα τα τείχη στην αυλή Της
και λευκό σεντόνι στη σκεπή Της

πέτρα από τον ήλιο σκληρυμένη
το σεντόνι; μια καρδιά απλωμένη

πέτρα, κι όπως πνέει σοροκάδα
τι σκληρά φρουρείται η φρεσκάδα...

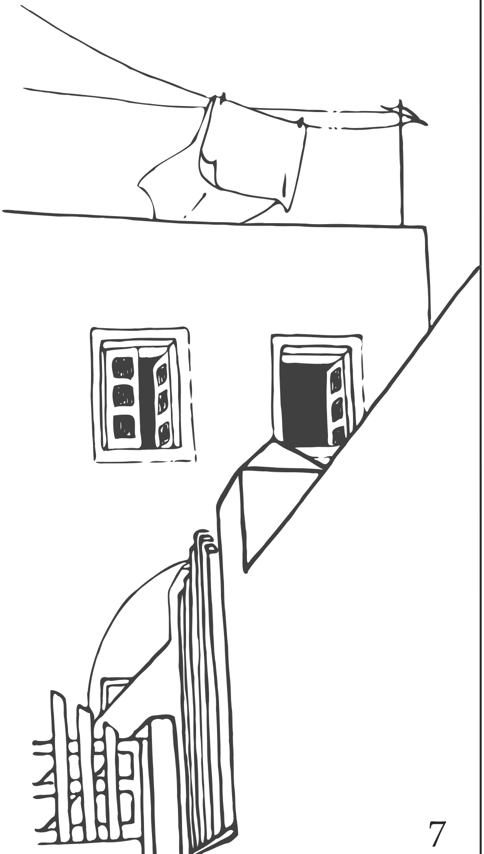

1.7. άνοιξη

με ευωδιά το δειλινό μου
μα άοσμη μετά η κρύα νύχτα

κι οι λύκοι γάβγισμα ποτέ τους
ή μαύρο ψίθυρο κατάρας

με φεγγαρόφως σταλακτίτη
με ανάκλασή του σταλαγμίτη

και παγωμένο πρώτο άνθος
ως πρώτη εικόνα μου στον ξύπνιο

Σε γνώρισα στα όνειρά μου
προτού τυχαία Σε γνωρίσω

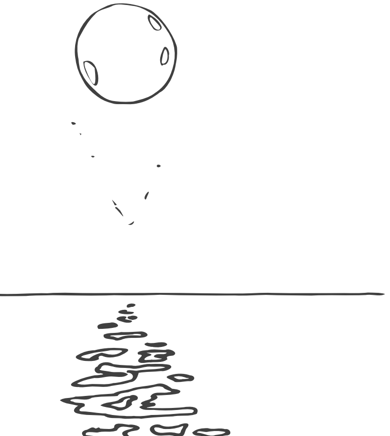

1.8. ματιά

άτι νεκρό
χείλη λειψά
δόντια λευκά

Σε γνώρισα απ' αυτήν Σου την τροχιά
η λάμψη των ματιών Σου πριν φανεί
μα κι η αχαμογέλαστη μιλιά

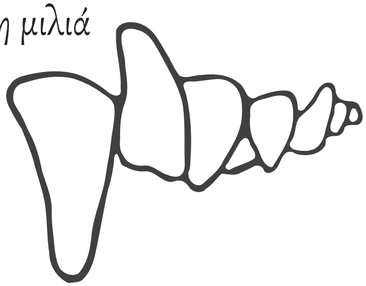

λύκος θεριό
χείλη ψηλά
δόντια λευκά

μετά, σα φάνηκε η μικρή Σου ελιά
νησάκι μόνο στον ιερό λαιμό
εκεί κλεφτά αρμένιζε η ματιά

1.9. αδημονίας

κι αυτά τα φύλλα
δε λεν να πέσουν

κι αυτά τα φώτα
δε λεν να σβήσουν

κι αυτά τα άστρα
δε λεν να σκύψουν

κι αυτά τα μάτια
δε λεν να δείξουν

κι αυτά τα χείλη
δε λένε...

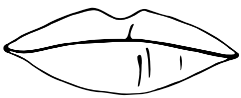

1.10. προσμονής

το πρώτο αστρί νωρίς σαν βγει
ευχή ή κατάρα δυτική
το πρώτο βήμα θα στραφεί
προς τη μαβιά ανατολή
καθώς γυρίζει πλάτη η Γη
τον Ήλιο να απαρνηθεί

η προσμονή πιο ωραία
από το ωραίο που προσμένεις

τα μαύρα Σου μαλλιά μακριά
πλεχτήκανε με τη νυχτιά
και πια τ' αστρί; ένα απ' τα πολλά
το ίδιο και το βήμα πια
μα οι Πλάτανοι ίδιοι σ' όλα αυτά
μια ριζωμένη γειτονιά

το άθλιο που προσμένεις
πιο άθλιο από την προσμονή του

2. απόρριψη

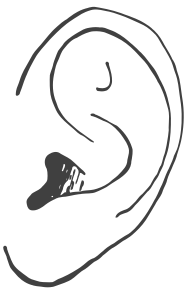

2.1. πάλι

γράφε και λέγε
τι ζούνε οι άλλοι
μα άκου και βλέπε
τι ζεις εσύ πάλι:

καθώς το ποτάμι μαιανδρίζει
καθώς κι άλλο θέρος θερίζει
δυο πρώην εχθροί ζευγαρώνουν
μα μόνοι δυο ώμοι νυχτώνουν

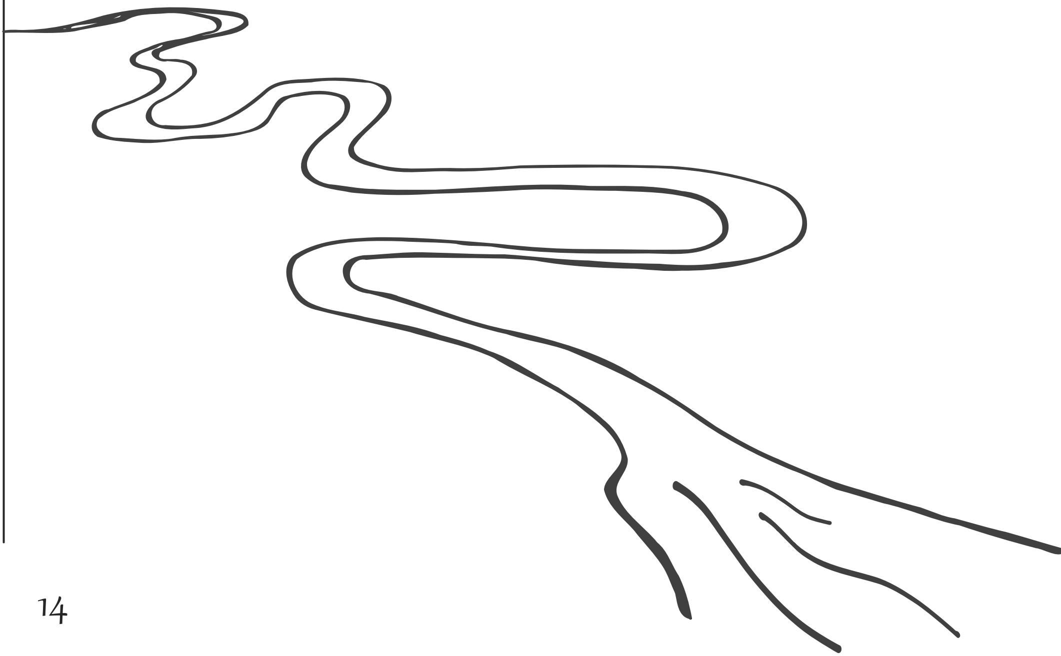

2.2. φως

πόσο ακόμη θ' αντηχεί;
τούτο τ' άπιαστο κορμί
στα σοκάκια, στα στενά
φεύγει όλο περπατά

κι έχει βάψει καθετί
με το φως Της το μαβί
του το αρνήθηκε κοφτά
μα τον φέγγει στα κρυφά

όπως φέγγει του τυφλού
μία θύμηση στο νου
του Έρωτά του η φωτιά
όταν είχε απτή ματιά

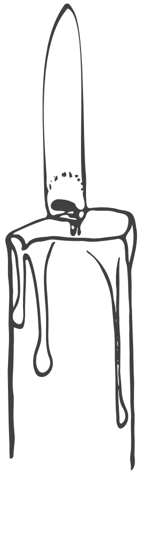

2.3. εμπόδια

μαύρος ο ανθός
μελαχρινή κι η ελπίδα
χρόνος λιγοστός
συννεφιαστή αχτίδα

νιότη απανταχού
ευωδιαστή συνάμα
χέρι αλλουνού
τετελεσμένο τάμα

κύματα σειρά
πεισματικά εμπόδια
φύκια αρμυρά
κακοτυχιές ολόιδια

2.4. εκβολικό

στις εκβολές ο πόνος μας ποτάμι καταλήγει
μετά αρμύρα γίνεται ~άγριο κύμα~ θέρμη λίγη

που σ’ άλλη όχθη κάποτε ένα ρεύμα θα τον πάει
να βρει Ερωτευμένο εκεί μονάχο να ζητάει

στης θάλασσας το νιόφερτο το κύμα κάποιο νέο
για Εκείνη που αγάπησε (δεν ήταν αμοιβαίο)

να τρέφει ελπίδες, να πονά, το κύμα να ρωτάει
κι αυτό τον πόνο να ρουφά, κι ας μην Του απαντάει

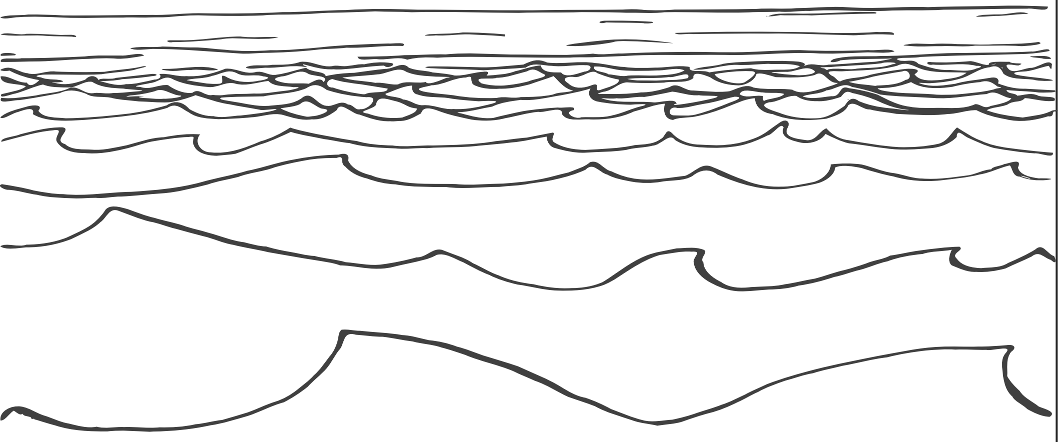

2.5. ξαναπροδομένη

ρέουσα πληγή
λάμα κοφτερή
δίκοπη ανάγκη
σ’ έκοψε φαλάγγι

κρίμα στο παλιό
τέλος αδειανό
με άρχουσα ελπίδα
μια πυγολαμπίδα

έφεξε νυχτιά
που ‘ρθε με φιλιά
μα ‘φυγε σαν ξένη
ξαναπροδομένη

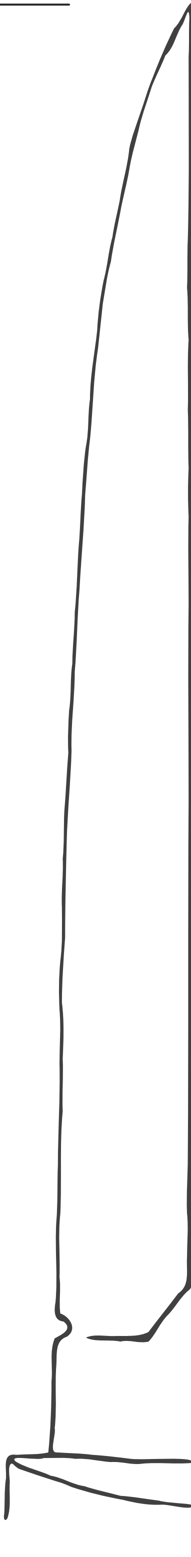

2.6. ξαναϊδωμένη

λάμα στην πληγή
ρέει κοφτερή
σ' έκοψε η ανάγκη
δίκοπο φαλάγγι

τέλος το παλιό
κρίμα; αδειανό
λήγουσα η ελπίδα
ποια πυγολαμπίδα;

έφεξε νυχτιά;
έταξε φιλιά;
όχι, ήταν ξένη
ξαναϊδωμένη

2.7. χάμω

ξαπλωμένη στο σανίδι η γονιμότητά της
κανένας Έρωτας ακόμα
κληματσίδα που χωρίς το κορμοστήριγμά της
ξαπλώνει τ' άνθη της στο χώμα

2.8. σημάδια

ησυχία μιας στιγμής
μα αμαρτία εξ αρχής
με ασχήμια της λατρείας
κι ομορφιά της αηδίας

δυο σημάδια η ουλή:
το λευκό απ’ τη βουλή
και το κόκκινο απ’ τ’ «όχι»
που ο αδύναμος δεν το ‘χει

2.9. κάτσε

κάτσε και ρώτα
οι στέγες στέγνωσαν;
οι γλάροι πίσω στην ακτή;
κλείσαν τα βιβλία;
και τα μάτια;

ένας κοκκινολαίμης ξαγρυπνά
φως τεχνητό η αυταπάτη μέρας
κι η μέρα μακριά απ' την ακτή
στα πεύκα που Σ' αναγνωρίζουν
πλάτη δεν έστησες ποτέ

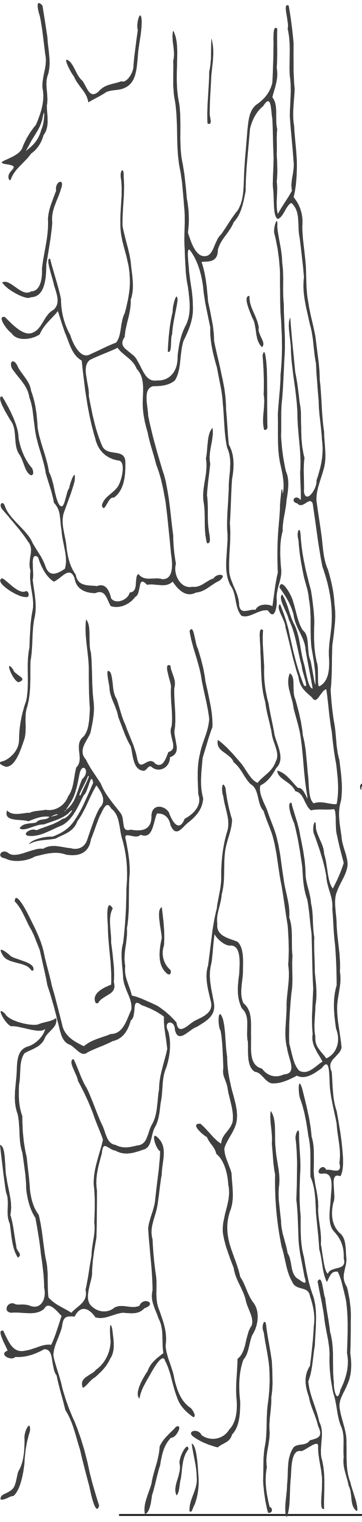

2.10. όχι

γελωτοποιός να εξάπτεις
τη χαρά του Έρωτα
μα να φέρνει ο δρυοκολάπτης
δάκρυα αφανέρωτα

σε ρωτούν μετά τα δάση
—«γιατί κλαις, περιηγητή;»
—«η καρδιά της κι αν γελάσει
τρέμω μη με αρνηθεί»

τώρα σπεύδεις στη στοργή τους
δρύες, πεύκα και οξιές
γύρω οι σιωπηλοί κορμοί τους
μα όχι το κορμί που θες

3. απογοήτευση

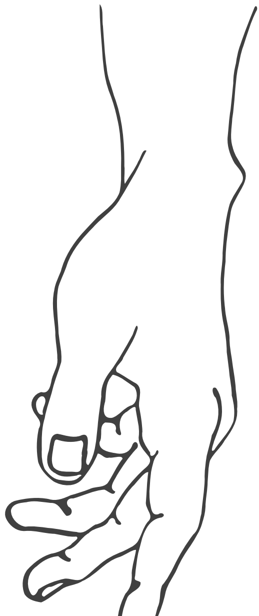

3.1. πανσέληνη

πανσέληνη ηχώ
με φως γοητευτικό
ακόμη κι αν μιλώ
ακούς που δεν ηχώ;

πανσέληνη σιγή
απογοητευτική
μα ο πόθος κι αν πνιγεί
κωφεύεις; δε σιγεί

3.2. ξένο

κυματάκι καμπυλόκορμο
μάτια αρμύρας δακρυσμένα
κοιτάζουν ένα χέρι στο νερό

ας μου επέστρεφες το όνειρο
ας μου γυρνούσες τη ματιά
να ζήσω απλά σε σώμα οικείο

3.3. σαΐτα

του τραύματος η θύμηση βαρύ καημό ανασύρει
σε θάλασσα που στην *ακτή* ως αρμύρα τον διασπείρει

ρημάχτηκε ο *λόγκος* σου από την άγρια μπόρα
και του καιρού σου η θηλιά γερά σε σφίγγει τώρα

σωρός τα φύλλα στο *βουνό* σε φυλλοβόλων πόδια
το θέρος κι αν μυροβολά, στο βήμα πάλι εμπόδια

σ' *ακτή* ή *λόγκο* ή *βουνό*, κατατρεγμένο δείλι
ζητούσες άλλον κυνηγό σαΐτα να σου στείλει

3.4. μελαχρινά

μαύρος ουρανός
κορακοτρόφα γη

τα κοράκια
έγιναν κατάρα

η κατάρα
ευχή

η ευχή
Εσύ

τα μαλλιά Σου
μαύρος Ουρανός

3.5. προτού

θερινή ευωδιά
μας σύστησε
προτού βρεθούμε

προτού βρεθούμε
μας χώρισε
θερινή ευωδιά

3.6. κρίμα

προχώρησε ο λόφος
σταμάτησε το βήμα

κι ο μόνος συλλογιέται
ποιο κρίμα είναι κρίμα

κι αν μάταια τον κρίναν
απ’ ένα μάταιο ποίημα

3.7. δασικό

απουσία ερυθροκυανή
όλα τ' άνθη Εσύ

το σπάρτο ψιθυρίζει
λόγω ενός σπίνου

3.8. παρακάλια

κυκλοφορούν οι πόθοι
διαρρήκτες σε ζεστά στενά
σπιτώνονται απ’ τα παράθυρα
σε ξένων δωματίων ευωδιές

μύρια παρακάλια
απ’ αυτές κι αυτούς π’ αντιπαθούμε
σε αυτές κι αυτούς που επιθυμούμε
μύρια παρακάλια

3.9. οδός

λευκάδα εδώ
νικητήρια

με δρυ συνοδό
ευχητήρια

για να ‘ρθω να δω
άνθη μύρια

στη στέρφα σου οδό
τη σωτήρια

κι απ’ τ’ άνθη μαδώ
δηλητήρια

βροντοτραγουδώ
σιωπητήρια

3.10. εκπνοή

η πληγή
ανοιχτή

δε μιλά
μα ζητά:

«μην πονάς,
να ξεχνάς»

δεν ξεχνώ,
κι αν πονώ

Μάρτη εκεί
θα με βρει

η αφή
με ουλή

να ρουφώ
Ουρανό

μ' εκπνοή
το «γιατί;»

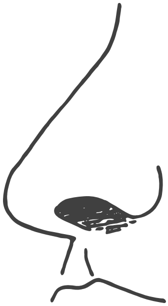

4. απόγνωση

4.1. αναταράζεις

τείχη λήθης στο «γιατί;»
μία άμυνα χτιστή
ανατινάζεις

φεύγει η Ουσία κι ατροφείς
ποιας σου γεύσης και οσμής;
αναγουλιάζεις

τείχη και η διαταγή:
«'γω από 'δω, 'συ απ' εκεί»
αναστενάζεις

4.2. στερητικό

άυπνες διάνοιες
ανέλπιδες ελπίδες
άθραυστα κύματα
ατέλειωτες παρτίδες
αθάνατοι αυτόχειρες
και σκαλοπάτια άπειρα

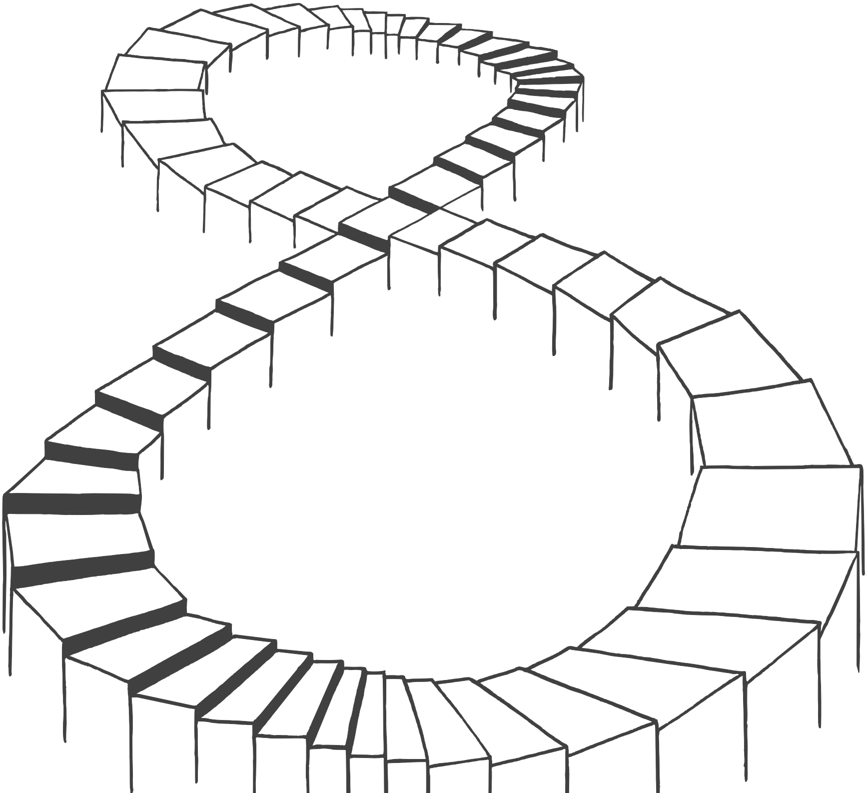

4.3. λαγκαδιού

το λαγκάδι αυτό το βράδυ
σαν το χέρι θα προσφέρει
λίγη θέρμη στην πανέρμη
αηδόνα του Χειμώνα

θέρμη δώσε κι εσύ νιώσε
άνθρωπέ μου απάνθρωπέ μου
αχ, ουσία σ' απουσία
μα με οξεία αισιοδοξία

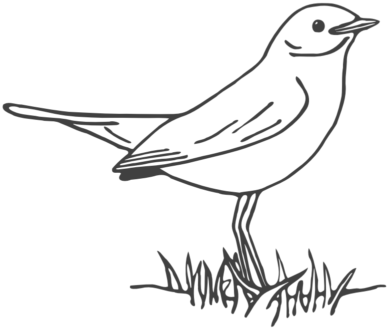

4.4. κεκρυμμένα

«πρέπει» φωναχτά
«θέλω» σιωπηλά

πράξεις που δε θες
σκέψεις ζηλευτές

γνώριμες πληγές
άγνωστες ουλές

4.5. απόγνωση

κι αν σε διαβρώνει σαν
το νερό τη στέρφα γη

αναρωτιέσαι αν
τόσα χρόνια έχουν χαθεί...

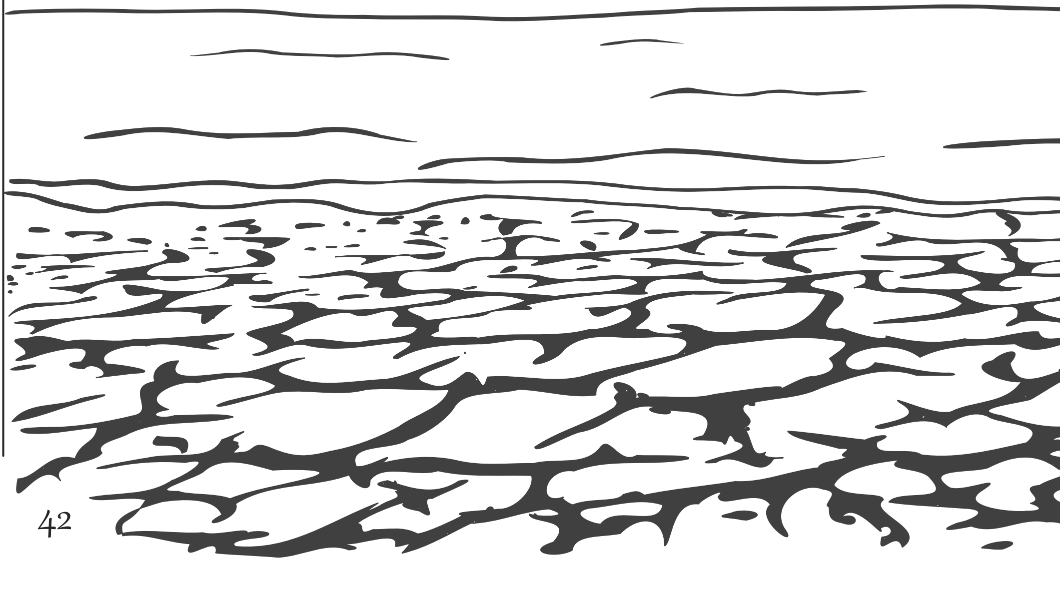

4.6. απομόνωση

ποιο χώμα να ορίσω;
να ενταφιαστώ

τη Γη να μυρίσω
Γη να μυριστώ

‘κει σκήτη να ιδρύσω
να διαλογιστώ

τα χρόνια μου πίσω
μ’ Έρωτα κλειστό

ηφαίστειο σε νήσο
που ‘μεινε σβηστό

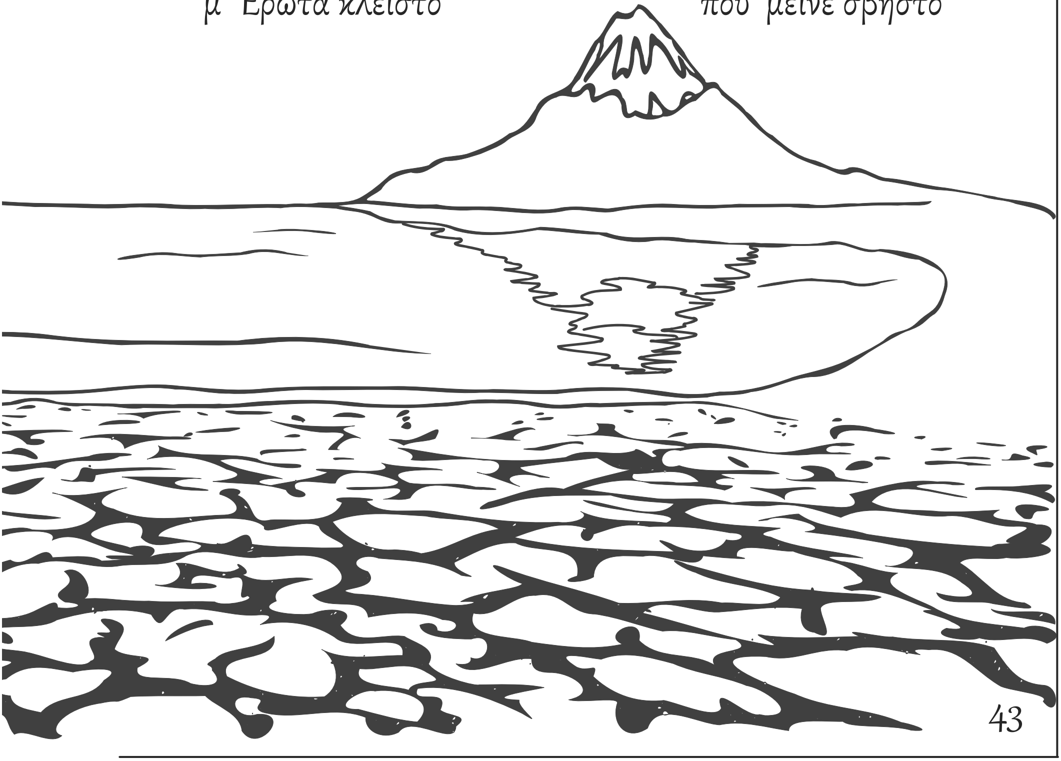

4.7. αδυσώπητο

αγαπητό καλοκαιράκι,

με τα στέκια νιότης τα ιδρωμένα
με τα ευωδιαστά σοκάκια τ’ άδεια
με τους τζίτζικες τους εκκωφαντικούς

επιβεβαιώνεις ότι είσαι αδυσώπητο
για τις Αγαθές και Αγαθούς που έχασαν
τις Ωραίες και Ωραίους που χαθήκαν

4.8. δρόμος

δειλή ματιά εξοστρακισμένη
στο δρόμο Της, και πατημένη

και ρίζες πεύκων γραπωμένες
στο δρόμο Της, ξενυχιασμένες

απ' τις νυχιές που 'χαν χαράξει
στο δρόμο Της, για να αλλάξει

4.9. απωθημένο

του Φθινοπώρου Πανσέληνος στερνή
φωτίζει εντός αυτό που αποπνίγω:
«αχ, ρ' Εσύ
με τ' απωθημένο Σου θα φύγω»

4.10. τελική

φαντασία ή μη
χαμηλή η τιμή

καθεμιά πευκοκορφή
την ξέρω

κάθε μία σου μορφή
τη θέλω

φαντασία ή μη
τελική τιμή

5. αποδοχή

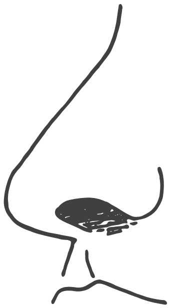

5.1. αναβολή

χρόνια τώρα στο Παρκάκι
πάνω στο παλιό παγκάκι
ξεθωριάζω ολοένα
αναμένοντας Εσένα

κι η ουλή; ακόμη εκεί 'ναι
στην καρδιά, ανήλεε Θρήνε
κάποιου μέλλοντος μοιραίου
αναβάλλοντος του Ωραίου

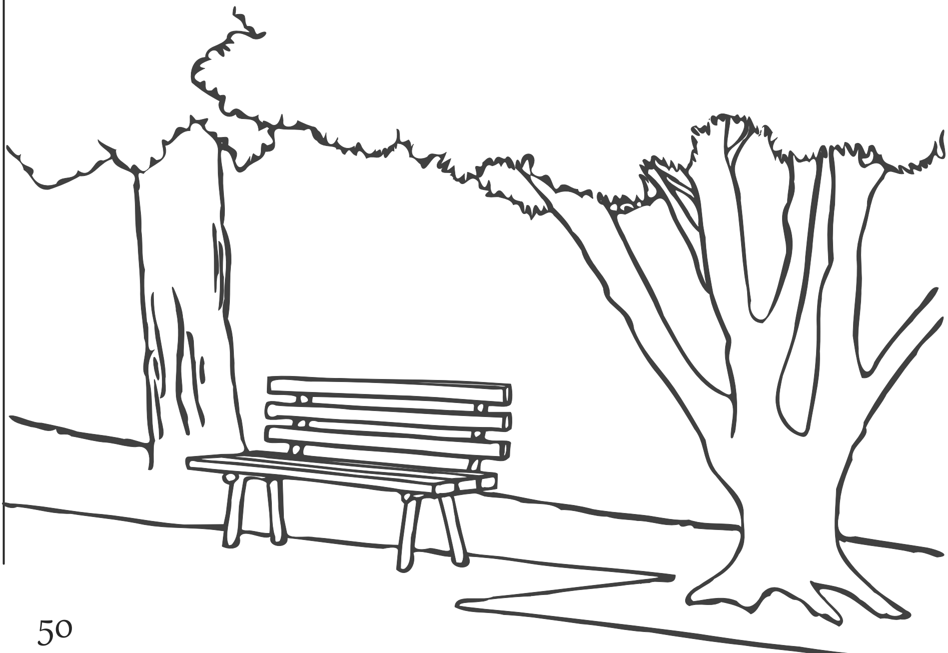

5.2. γάμος

τρεις σπίνοι επισκεφτήκανε νωρίς το πατρικό της
κι από τα σκούρα τους φτερά κεντούν το νυφικό της

από τα σκούρα, μα με μια λευκή κηλίδα
για τις εκλάμψεις που θα λέει «τώρα είδα»

αυτό που έγνεφε η καρδιά της χρόνια
ενάντια σ' όποια ιδέα ή υπόνοια

του κάθε άλλου, κάθε ξένου
δασκάλου υποδυομένου

5.3. ανήφορος

ανήφορος σκιών οδός
σα φίλος υποσχόμενος
μα συνεχώς ψευδόμενος
κατέληξε αδιέξοδος

μα αυτές του οι ψυχρές σκιές
σαν ξένες που αν κι απόμακρες
σου 'μάθαν όσα ξέμαθες
νοητά σε πήγαν όπου θες

5.4. ονείρων

κι αν κάποτε τον κάλεσε φωνή σαν τη δική του
ποτέ δεν Την ξανάκουσε σ’ ονείρου χαραμάδα

ακέφαλα πια σώματα γρικά ενός Κόσμου Τρίτου
και των κοκκινολαίμηδων την ξάγρυπνη καντάδα

5.5. άκρη

στον αέρα του δωματίου σου
αναπνοές από εσένα

στο κάδρο του παραθύρου σου
πολλά πια χρόνια μέσα σ' ένα

στη σκιώδη άκρη του δρόμου σου
τα λάθη φύονται ανθισμένα

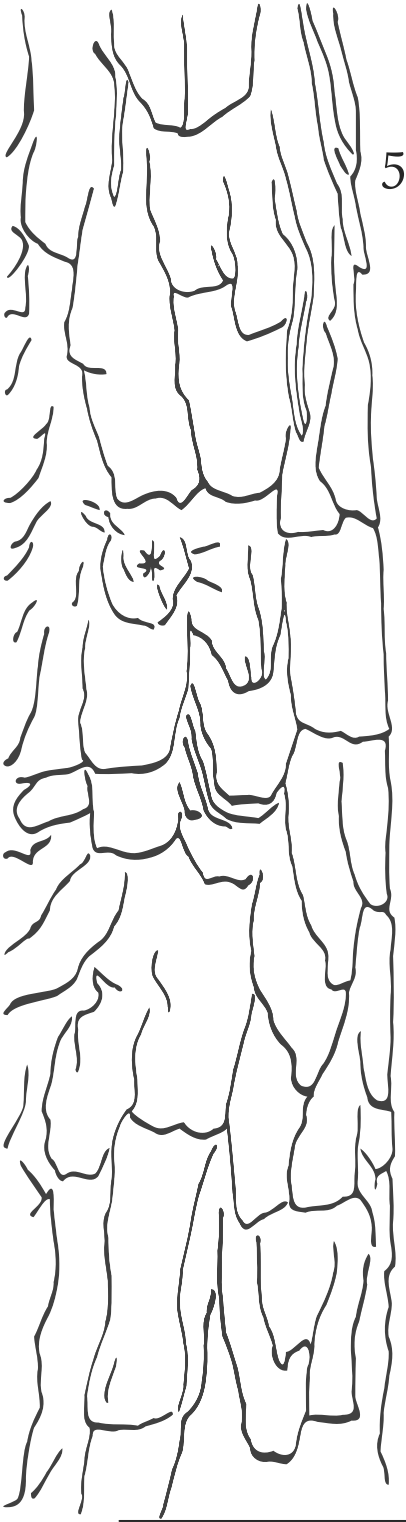

5.6. ανεκπλήρωτο

ρυτίδες πια οι κορμοί
το κορμί πια ρυτίδες
Έρωτος πεύκα
ριζωμένα εντός

ο βίος σου ο άβιος
χρώμα αχρωμάτιστο
βήμα απερπάτητο
κι άγραφο ποίημα

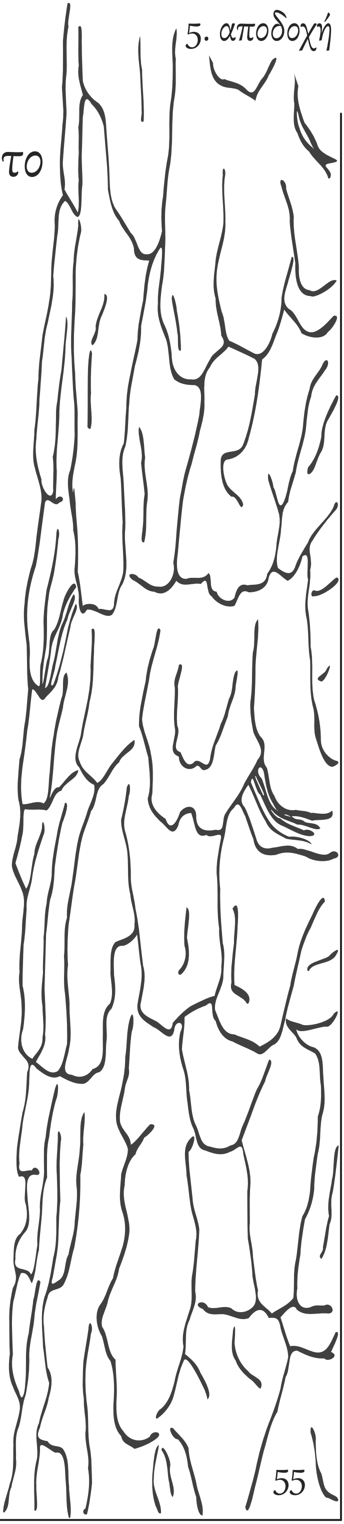

5.7. απομνημονεύματα

στη γαλήνη;
όχι ειρήνη

και στον ίσκιο;
δε σε βρίσκω

γειτονιά σου;
      γειτονιά μου

τ' απομνημο-
      νεύματά μου

5.8. ουλή

πόσες λέξεις να αρχίζουν από «ρω»;
πόσοι κόποι σού ψελλίσαν «δεν μπορώ»;

ρημαδιό και ράκος και ρωγμή
πιο βαθιά η ουλή απ’ την πληγή

5.9. γύρα

κάθε μέρα που νυχτώνει
κάθε γύρα που τελειώνει
το καλό αναρωτιέται
το κακό αν θα καταριέται
κι αν της Λήθης το ποτάμι
θα ξεπλύνει την παλάμη
με τη λερωμένη Μοίρα
κάθε τέλος νέα γύρα

στη μνήμη της Μάμης

5.10. Τόπος

κόκκινο το Χώμα
πεύκα απάν’ στο Βράχο
πρώτο Αστρί· μονάχο
μοβ Ουράνιο χρώμα

νιόφωτη Σελήνη
τέταρτης ημέρας
μνήμες ο Αέρας
όλες για Εκείνη

Τόπος ψυχοτρόπος
Ερωτοφτιαγμένος
ο Έρωτας; χαμένος
μα έμεινε ο Τόπος

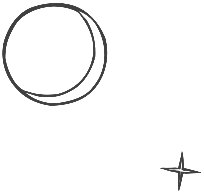

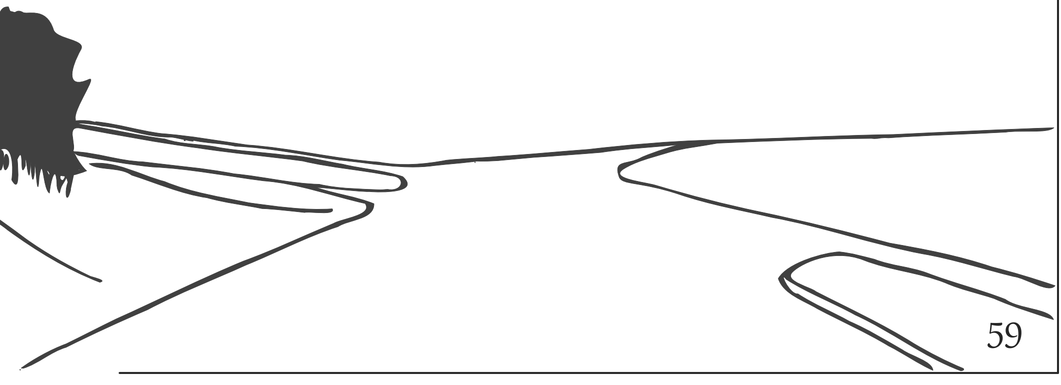

τέλος

στάδια ανεκπλήρωτου Έρωτα

ISBN: 978-618-00-4790-5